

## Petjades benedictines: Sant Serni de Tavèrnoles

Ds, 6/08/2016 per Catalunya Religió



(CR) Els caps de setmana d'aquest estiu iniciem una nova sèrie de propostes per voltar pels territoris catalans. Una proposta de petjades benedictines. El conductor cap a aquests indrets és el monjo i director del [Museu de Montserrat Josep de C. Laplana](#). El pare Laplana, a través del [seu facebook](#), "col·lecciona" alguns dels llocs de culte on es manté o on es poden trobar restes de l'amplia presència que els benedictins han tingut en el territori. En té localitzats uns cinquanta. Una selecció d'aquests espais és el *Laplana Tour* que us proposem aquest estiu.

El primer espai benedictí és Sant Serni (o Sant Sadurní) de Tavèrnoles, al poble d'Anserall, a la Vall de Valira. Un antic monestir a mig camí entre la Seu d'Urgell i Andorra.

El nom de Tavèrnoles ve del llatí "tabernae" en diminutiu, que significaria "casetes molt humils", fent al·lusió a l'acollida que podien obtenir-hi els viatgers a les més altes valls del Pirineu. Els seus orígens són molt foscos, ja que els monjos van falsificar tota la documentació primitiva per obtenir la independència respecte al bisbe d'Urgell. Però tot indica que va ser una fundació visigòtica, ja que el bisbe Fèlix d'Urgell (782-799), abanderat de l'heretgia adopcionista condemnada pel papa i per Carlemany, havia sortit d'aquest monestir visigòtic, en el qual el adopcionisme tenia molts adeptes. Per lliurar-se de tal sospita, els monjos posteriors al 800, i quan Tavèrnoles es va homogeneïtzar amb els monestirs de l'imperi carolingi adoptant el ritu romà, van fer desaparèixer i van falsificar tota la documentació anterior, que els comprometia, per tal d'obtenir la immunitat papal.

A partir del 815, el monestir va gaudir de la predilecció dels comtes d'Urgell i de Cerdanya; va obtenir agregacions i va exercir les funcions d'església parroquial, consagrada en 1040, pels bisbes Eribau d'Urgell i Arnulf de Ribagorça, amb la presència del metropolita de Narbona i dels bisbes de d'Arles de Provença, Tolosa, Elna i Girona. En aquest document de consagració es fa notar que el Monestir es regeix "Sub Regula Sancti Benedicti".

Els altars dels tres absis van ser dedicats a la Santa Maria, Sant Serni de Tolosa i Sant Miquel. Es diu, i potser és veritat, que la forma tan singular de distribuir els tres absis de la capçalera en sentit cruciforme i de subdividir el central en tres absidioles, té un evident caire trinitari i que els monjos van voler utilitzar-lo per treure's de sobre la sospita d'adopcionisme (que defensava que Crist no pertanyia per naturalesa a la Trinitat, sinó que com a home n'era només fill "adoptiu").

Fins al segle XIII el monestir va mantenir la seva esplendor, però al XIV ja va donar senyals de decadència que va arribar al seu límit quan en la visita ordenada per Felip II, el 1592, va prescriure la secularització del monestir i que les seves rendes passessin al Seminari Tridentí de la Seu d'Urgell.